

9. Civilizācijas katastrofālās sprukas. Piektā eseja: zaļās jostas

Par zaļo jostu metaforiski dēvē islāma ietekmi mūsdienu pasaulē. Tāda metafora izvēlēta tāpēc, ka islāma mīļākā (svētākā) krāsa ir zaļā krāsa. Savukārt josta šajā gadījumā ir piemērots izstrādājums. Jostas galvenā funkcija ir kaut ko sažņaudzoši savilkt attiecīgā spriegumā. Jostu var savilkt vaļīgāk vai stingrāk. Arī islāma ietekme var būt vaļīgāka vai stingrāka.

Metafora ir aktuāla. Sabiedrībā nostiprinās uzskats par islāma ekspansiju, arvien ciešāk un ciešāk savā varā sažņaudzot eiropēdu rasi un eiropēdu civilizāciju. Sabiedrības izglītotākā daļa islāma ekspansijā saskata civilizāciju konfliktu. Izglītoti cilvēki ir lietas kursā par Rietumu civilizācijas un islāma civilizācijas idejiskajām domstarpībām. Zina, ka ļoti populāra ir amerikāņu profesora S.Hantingtona koncepcija par civilizāciju konfliktu. Sabiedrības mazāk izglītotā daļa galvenokārt vadās no ikdienā sastopamā materiāla – musulmaņu migrantu bariem pilsētu ielās, mošeju intensīvo celtniecību, terora aktiem, mediju izplatītās informācijas par radikālo islāmistu nekaunīgajām akcijām, kā tas šogad jūnijā sastopams Birmingemā.

Dotā metafora uz Eiropu attiecas divējādi. Eiropas dzīvi ietekmē divas zaļās jostas. Viena zaļā josta ir islāma klātbūtnes un islāma rīcības ietekme. Otra zaļā josta ir amerikāņu politiskās elites prakse manipulatīvi izmantot islāmu nacionālo mērķu realizācijā ne tikai Eiropā, bet visā pasaulē.

Eiropas atsevišķās zemēs (Vācijā, Francijā, Nīderlandē, Lielbritānijā) var būt trešā josta. Tā var būt valstīs, kurās islāma ekspansijai ir īpaši gremdējošs vērains.

Latvijā nevar runāt par trešo jostu. Uz Latviju attiecas pirmā josta - eiropēdu vispārējais uzskats par islāma ekspansiju. Uz Latviju attiecas arī otrā josta – amerikāņu politiskās elites manipulācijas ar islāmu, kurās tiek iepīti latviešu karavīri.

Tiek uzskatīts, ka Latvijā tagad dzīvo apmēram 10 tūkstoši musulmaņu. Viena daļa no viņiem ir studenti, kuri atbraukuši studēt uz mūsu lieliskajām universitātēm. Otra daļa galvenokārt ir tatāri un baškīri, kuri pie mums dzīvo jau sen. Vēl ir cilvēki, kuri pēdējos gados ir pārgājuši islāma ticībā.

Latviju pagaidām neskar planetāri globālā musulmaņu migrācija. Pie mums nav intensīva mošeju celtniecība. Latvijā uz ielas reti var sastapt sievieti musulmaņiem tipiskajā tērpā.

Latvijas teritorijā islāma pirmo reliģisko draudzi 1904.gadā Rīgā izveidoja vairāki simti tatāru no Pievolgas un Krimas. Viņi bija ieradusies strādāt Rīgas rūpnīcās. I Pasaules kara sākumā, kad rūpnīcas evakuēja uz Iekškrīeviju, musulmaņu proletariāts aizceļoja no Latvijas. Pēc kara LR dzīvoja tikai daži desmiti islāma ticības cilvēki.

Pēc II Pasaules kara Latvijā atkal ieceļoja musulmaņu proletariāts. Galvenokārt tatāri, kazahi, azerbaidžāņi. Viņi pārsvarā apmetās Rīgā un Daugavpilī.

Pēcpadomju gados enerģiski sākās Latvijas musulmaņu etniskās un reliģiskās pašapziņas atdzimšana. 90. gadu sākumā viņi nodibināja Tatāru kultūras biedrību "Ideļ" (tatāru valodā - Volga) un Rīgas musulmaņu reliģiskās draudzes. Daugavpilī sāka darboties Islāma centrs.

Latvijas musulmaņi jau ilgu laiku sapņo par mošejas celtniecību Rīgā. Latvijas musulmaņu līderi atzīst, ka aktīvi ticīgie pašlaik ir apmēram 300 cilvēki. Ar katru gadu viņu skaits samazinās.

Latvijā islāma tēma nevar būt un nav īpaši aktuāla. Tā katru dienu ir aktuāla Rietumeiropā. Par to pie mums dažiem ir skaudība, un pie mums daži sabiedriskajā apziņā regulāri dumji uzkurina kaislības ap islāmu.

Visbiežāk to dara atsevišķi pseidopolitiķi un pseidožurnālisti. Laiku pa laikam medijos kāds pseidopolitiķis gudri izsakās par islāmu. Tā ir iemīļota tēma mūsu militārajam un starptautisko attiecību filosofam un zinātniekam, militārās aizsardzības un starptautiskās politikas analītiski sintezējošajam analītiķim, futuroloģiskajam prognozētājam, stratēģim, praktiķim, speciālistam un ekspertam, LR militārās aizsardzības un ārlietu patriotam un funkcionāram, bet tagad eiropeskā parlamentārisma parlamentārajam domātājam, runasvīram un balsotājam, sievas *Undīne Pabriks-Bollow* stūrētā jaunā „*MINI Cooper Countryman SD ALL4*” pasažierim, vienotās vienotības spoži izbrāķētajam premjerministra kandidātam, Latvijas vairāku izcilu augstskolu

akadēmiskā amata algas saņēmējam Paprika kungam. Viņš regulāri tēvišķīgi saudzīgi un kompetentā pieskaitamībā siltumizturīgi iepriecina un gardi nomierina Latvijas tautu islāma terorisma un amerikāņu antiterorisma programmas jautājumus.

Savukārt pseidožurnālisti organizē provokatīvi jēlus „eksperimentus”, lai noskaidrotu mūsu attieksmi pret islāmu. Piemēram, viņu uzdevumā kāda latviešu zilacaina blondīne var saģērbtiem kā musulmaņu sieviete un staigāt pa Rīgu, meklējot sev dzīvokli un darbu. Saprotais, pēc „eksperimenta” pseidožurnālistu ūdensgalvas tūlīt formulē un tautai gaudeni izklāsta globālos secinājumus par tolerances līmeni mūsu sabiedrībā un Latvijas tautas vispārējo attieksmi pret musulmaņiem.

Politiku un žurnālistu aprobežotība jau sen nevienam nepārsteidz. Pārsteidz it kā profesionālu kadru māžošanās. Pie mums kaislības ap islāmu laiku pa laikam uzkurina valsts darbinieki, kuru pienākums normālā valstī ir nepieļaut sociālās fobijas un kļiedēt sabiedrības bažas, bet nevis tās stimulēt. Runa ir par Drošības policijas darbību.

Nesen (š.g. 23.maijā) medijos varēja lasīt šādu tekstu: „Ciešāka saikne ar Persijas līča valstu organizācijām nākotnē var sekmēt Latvijas musulmaņu pievēršanos radikālākiem reliģiskajiem uzskatiem. Šādu prognozi šonedēļ publiskotajā ziņojumā izsaka Drošības policija (DP). Tieši pateicoties naudai no Persijas līča, Latvijas musulmaņu kopiena pērn nopirkusi ēku Rīgā, lai to pārveidotu par reliģisku skolu un mošeju. Latvijā ir daudz reliģisko organizāciju, bet tikai viena no tām – Islāma kultūras centrs – regulāri iekļūst Drošības policijas ziņojumos par terorisma riskiem.[...] „Mēs neesam šeit pirmo gadu. Esam aktīvi šeit 20 gadus, neatceros un neesmu dzirdējis, ka kādi terorismu draudi būtu pamanīti no musulmaņu kopienas puses. Cilvēku došanās uz tām valstīm ir viegli izskaidrojama ar to, ka mēs vēlamies mācīties savu reliģiju,” saka Islāma kultūras centra vadītājs Imrans Oļegs Petrovs.[...] Islāma kultūras centrā drošībnieku uzmanību uztver saprotoši, bet daudz ko no sarakstītā sauc par pārspīlētu. „Kaut ko tādu mēs lasām katru gadu, viņiem kaut kas ir jāuzraksta arī tad, ja viņiem nav ko rakstīt. Ziņojums ir pārspīlēts,” pauž Petrovs”.

Musulmaņu skaits Eiropā precīzi nav zināms. Speciālajā literatūrā ir sastopami divi skaitļi – 15 miljoni un 20 miljoni. Islāma ticība dominē Bosnijā, Albānijā, Kosovā.

Eiropas daudzās valstīs statistika tagad ir toleranta un neiekļauj aili „ticība”. Eiropā musulmaņu skaitu nosaka saskaņā tikai ar vienu kritēriju – migrantu skaitu. Taču runa var būt vienīgi par legālo migrantu skaitu. Nelegālā migrācija dažās zemēs un atsevišķos periodos var būt lielāka nekā legālā migrācija. Precīzas informācijas trūkums un nespēja stingri kontrolēt migrāciju ir viens no psiholoģiski lutinošākajiem faktoriem islāma fobijas attīstībā visplašākajās ļaužu masās.

Uzmācīgās bailes no islāma tagad ļoti daudziem eiropiešiem atgādina komunisma rēgu, kas klīda pa Eiropu 19.gadsimtā. 20.gadsimtā pa Eiropu sāka klīst islāma rēgs, kas var noņņaut un aprīt eiropiešu civilizāciju. Eiropā islāma rēgs var sagraut ne tikai eiropiešu garīgo kultūru, bet eiropiešus pārņemt politiskajā varā. Bet tas nozīmē eiropiskās civilizācijas bojāeju, totāli nonākot musulmaņu verdzībā.

Eiropiešu islāma fobijai ir vēsturiskās saknes. Islāms jau agrāk divas reizes apdraudēja Eiropu. Pirmo reizi 8.gadsimtā, iekarojot gandrīz visu Spāniju. Otro reizi 17.gadsimtā, kad Turcijas karaspēks iebruka Austrijā un nonāca līdz Vīnei. 1683.gadā turku armijas aplenkumā Vīne mocījās no 24.jūlija līdz 12.septembrim. Austriešiem palīgā atsteidzās poļi un sakāva turku karaspēku.

Ja toreiz Eiropas apdraudēšana balstījās uz militāro spēku, tad tagad tā balstās uz „mīksto” spēku – migrantiem un viņu politiskajām, sociālajām, ekonomiskajām prasībām. Bet galvenais – demogrāfiju. Musulmaņiem ir nesalīdzināmi lielāka dzimstība nekā eiropēdiem.

Mūsdienās visi ļoti labi saprot, ka pret „mīksto” spēku ir daudz grūtāk cīnīties nekā pret armiju. „Mīkstajam” spēkam, kurā, saprotams, vēl jāieskaita ideoloģiskā darbība, piemīt izteikti fatāla iedaba, ļoti apžīlbinoši sekmējot atskārsmi par likteņa nenovēršamību. Ja vēl šo atskārsmi ik dienas vizuāli papildina parandžas un hidžabas, mošejas ar minaretiem, kristiešu baznīcu

zvanu vietā piecas reizes dienā skan muedzina saucieni uz lūgšanu, tad daudzi var nonākt vispārējā apātijā par savas tautas bezcerīgo nākotni un sākt dēvēt Eiropu par „Eurabia”.

Pašlaik visiem ir skaidrs, ka islāma pasaulē ir iepriecinošs pasionārais kāpums, bet kristiānisma pasaulē ir apbēdinošs pasionārais pagrimums. Mēs esam liecinieki islāma renesansei.

Šo objektīvo atziņu politiski savtīgi izmanto Eiropas labējie spēki. Viņu politiķi biedē sabiedrību, stāstot par islāma velmi valdīt Eiropā un visā pasaulē, eiropiešu skaistās demokrātijas un vēl skaistākā liberālisma vietā uzspiežot savu tiesību sistēmu – šariatu. Labējie politiķi aktīvi propagandē, ka islāms nav reliģija, bet totalitārs kulta. Tajā nav vieta brīvībai, individuālistam, demokrātijai, plurālismam, tolerancei.

Saprotams, uz masu visplašākajiem slāņiem labējo politisko spēku uzburtā šausmīgā aina atstāj milzīgu ietekmi. Šajā ainā populārākais bieds ir islāma jēdziens „džihāds”. Biedēšanas visvaigākais rezultāts – labējo politisko spēku grandiozie panākumi Eiropas Parlamenta vēlēšanās š.g. maijā Francijā, Lielbritānijā, Dānijā.

Protams, labējo politisko spēku panākumos liela nozīme ir radikālā islāma esamībai un aktivitātēm. Radikālais islāms māca, ka katram musulmanim ir jācīnās, lai cilvēce dzīvotu saskaņā ar šariata kārtību. Katram musulmanim šai cīņai ir jāatdod viss iespējamais – nauda, laiks, jācīnās ar ieročiem rokās.

Islāmā nepatīkami izdalās fundamentālisma spārns. Tā fanātiķi neatzīst Rietumu zinātnei, mākslu, tehniku, ļoti naidīgi izturas pret vesternizāciju, NATO, ASV, Izraēlu. Viņu darbības riebīgākā forma ir terors. Islāma ekstrēmistu skaits ir niecīgs. Viņus neatbalsta musulmaņu vairākums. Taču viņi asociējās ar islāma bīstamību un draudošajām perspektīvām.

Speciālajā literatūrā ir sastopams jēdziens politiskais islāms. Tas tāpēc, ka islāmam nav svešas politiskās ambīcijas un nav sveši konkrēti politiskie mērķi. Politiskajam islāmam piemīt nostādne, ka dzīve uz planētas ir jāmaina pašos pamatos. Politiskais islāms netic, ka mūsdienu Rietumu civilizācija pati savās mājās var ieviest taisnīgumu, apturēt morālo un intelektuālo pagrimumu, sākt dzemdēt bērnus, piebremzēt savu novecošanu un izmiršanu, neļūsmot par pederastiem, izbeigt bezjēdzīgo patērēšanu un dzīves baudīšanu. Respektīvi, Rietumu civilizācija pati nav spējīga realizēt savu džihādu – sociālo cīņu pret melošanu, krāpšanos, pagrimumu, izlaidību, netaisnību, korupciju, dažāda veida noziegumiem, dzeršanu, iracionālismu, alkātību.

Par islāma ekspansiju interesējās arī zinātne. Zinātnieku pētījumu rezultāti ne visai iet kopsolī ar labējo politisko spēku retoriku. Zinātnieki uzskata, ka pašlaik ir pārāgri biedēt Eiropas tautas ar islāma ekspansiju. Eiropā islāma fiziskais potenciāls nav pietiekams ekspansijai, praktiski īstenojot politisko un ekonomisko iejaukšanos valstu iekšējā dzīvē. Par to liecina konkrēti skaitļi.

Zinātnieki ir noskaidrojuši, ka pašlaik Eiropas Savienībā musulmaņi ir 3,2% no iedzīvotāju kopskaita. Ņemot vērā viņu dzimstības līmeni, pēc 20 gadiem ES var būt 6-7% musulmaņu. Vēl pēc 20 gadiem (tātad gadsimta vidū) var būt 15%. Bet tas ir iespējams tikai tad, ja aprēķinos balstāties uz musulmaņu patreizējo dzimstības līmeni. Tagad ir zināms, ka musulmaņu migrantu katras jaunās paaudzes dzimstības līmenis samazinās. Musulmaņu jaunatne sekmīgi mācās no eiropiešu vienaudžiem, kuri nemīl „taisīt” bērnus.

Diemžēl aprēķinam „15%” ir ļoti drūmas perspektīvas, ja turpmākajos 10-15 gados Eiropas „baltajiem” neizdosies pārvarēt (minimalizēt) civilizācijas katastrofālās sprukas. Ja sprukas neizdosies pārvarēt, tad šodienas labējo politisko spēku retorika vēsturiski attaisnosies gadsimta vidū un turpmāk.

Lieta ir tā, ka musulmaņu diasporas enerģija radikāli progresē pēc tam, kad iedzīvotāju kopskaitā ir sasniegta vai pārsniegta 10% robeža. Ja kādā zemē musulmaņu skaits sasniedz vai pārsniedz 10% robežu, tad viņu reliģiskās, politiskās, ekonomiskās, kulturoloģiskās ambīcijas var iegūt agresīvu raksturu un var sākties reāla ekspansija. Tāds ir zinātnes novērojums, un nav pamats tam neticēt. Musulmaņi nav pareizticīgie, atsevišķās zemēs nespējot savas kultūras vitālās intereses aizstāvēt pat ar 50% un vairāk procentiem, bet tā vietā ir gatavi savu māti pārdot, lai neatpaliktu no katoļu, protestantu, dievturu un cita smērējuma sektantu „titulnācijas” valsts izzagšanā.

Zinātne ir tikusi relatīvā skaidrībā par Eiropas islāma diasporas politizāciju jeb, citiem vārdiem sakot, Eiropas islāma kontingenta etniskajām, reliģiskajām, kulturoloģiskajām, politiskajām, sociālajām, demogrāfiskajām iezīmēm un šo iezīmju politiski primitīvo traktējumu.

Eiropas islāma kontingenta politizācija sabiedrībā ir radījusi priekšstatu, ka musulmaņi ir monotoni viendabīga ļaužu masa. Tas ir noticis arī tāpēc, ka vispārējā izglītībā tiek sniegtas minimālas zināšanas par islāma pasauli. To var saprast, jo mūsdienās knapi tiekam galā ar savas, kristiānisma, civilizācijas tūkstošiem gadu ilgā vēsturiskā mantojuma iemācīšanu. Islāma civilizācijas mūžs arī ir ļoti garš un ne mazāk daudzveidīgs kā kristiānisma civilizācijai. Islāma civilizācijā ietilpst dažādu rasu un tautību cilvēki. Tajā tāpat kā kristiānismā ir komplicēta reliģiski konfesionālā daudzveidība, kas tāpat kā pie mums nemitīgi sintezējās ar politisko uzskatu daudzveidību.

Zinātne aicina ļoti uzmanīgi izturēties pret musulmaņu identifikāciju. Katrā ziņā ir jāatcerās, ka no vienas puses mēdz būt formālā piederība musulmaņiem. Bet no otras puses mēdz būt piederība musulmaņiem dzīves praksē. Formāli musulmanis var būt cilvēks, kas netic Dievam un nekad neapmeklē mošeju. Atšķirības nosaka etniskā izcelsme, politiskā pārliecība, sociālais statuss, kā arī piederība pirmajai, otrajai vai trešajai migrantu paaudzei. Atsevišķa plaša tēma ir sunnītu un šiītu atšķirības, vahābisma problemātika.

Svarīga loma ir attiecīgās tautas vēsturiskajai reputācijai. Eiropā dzīvojošo turku pašapziņu nosaka tas, ka viņi ir milzīgas impērijas mantinieki. Arābi savukārt zina, ka viņu senčus pakļāva turku impērija. Arābi iedalās berberos (Ziemeļāfrikā), puštunos (Pakistānā), kurdos (Turcijā, Irakā, Irānā, Sīrijā). Tā, piemēram, nīderlandieši zina, ka migrantu turku musulmaņi nekad neies vienā skolā ar Marokas musulmaņiem. Nav noslēpums, ka arī starp Latvijas musulmaņiem eksistē zināma nošķirtība.

Eiropas musulmaņi praktiski nav konsolidēts veselums. Tā, piemēram, Vācijā, Francijā, Lielbritānijā katrā no minētajām valstīm darbojās apmēram 2,5 tūkstoši musulmaņu organizācijas. Lai vieglāk būtu komunicēt, Rietumeiropas valstu valdības pašas dibina musulmaņu centrālās organizācijas. Taču šī pieeja neko nedod, un nekur nepastāv centrālā organizācija, kura drīkstētu rīkoties attiecīgās valsts visu musulmaņu vārdā.

Līdz 20.gadsimta 80.gadu beigām dominēja etniskā identifikācija. To lietoja birokrātija, kā arī paši migranti. Viņi stingri sevi identificēja kā alžīriešus, tunisiešus, pakistāniešus, turkus, irāņus, palestīniešus, kurdus u.c. 80.gadu beigās sāka dominēt mākslīgi politizētā identifikācija – musulmaņi.

Tas ir eiropiešu politiķu un žurnālistu nopelns. Tas nav alžīriešu, tunisiešu, pakistāniešu un citu sociālās un politiskās mobilizācijas nopelns. Tas ir eiropiešu politiķu un žurnālistu izdomājums, lai vieglāk (jēdzieniski lakoniskāk, ideoloģiski efektīvāk) varētu runāt un rakstīt par islāma ekspansijas draudiem.

Zinātnieki tagad saka, ka Eiropas musulmaņiem patīk liberālā demokrātija un viņi nevēlas valsts iekārtu ar nosaukumu „halifāts”. Eiropas musulmaņi lieliski prot nošķirt laicīgo dzīvi no reliģiskās dzīves. Eiropas musulmaņi politiski atbalsta (balso) vadošās partijas. Savas partijas viņi atbalsta vismazāk.

Eiropas musulmaņu kopainā acīmredzot viena no trakākajām problēmām ir tā dēvēto paralēlo sabiedrību jeb brīvprātīgo geto veidošanās. Runa ir par migrantu anklāviem, piemēram, Parīzes, Stokholmas, Oslo teritorijā. Savukārt Roterdama vispār pārvēršās par musulmaņu pilsētu. Roterdama drīz būs pilsēta-anklāvs.

Anklāvi parasti ir mikrorajoni pilsētas tālā nomalē. Šajos anklāvos migranti apmetas uz dzīvi nevis tāpēc, ka gribētu dzīvot kopā starp savējiem, bet gan tāpēc, ka tur ir lēti dzīvokļi. Valsts vara ar laiku zaudē kontroli šajos anklāvos. Tajos ne reti visagresīvāk uzvedās jaunatne, kurai nav darbs un elementāri labklājīgas nākotnes izredzes. Paralēlajās sabiedrībās, saprotams, ir milzīga neapmierinātības un agresīvas enerģijas koncentrācija.

Šī koncentrācija ļoti patīk amerikāņu politiķiem. ASV jau gadu desmitiem atklāti izmanto musulmaņu nelabvēlīgos dzīves apstākļus gan Rietumeiropā, gan musulmaņu dzimtajās valstīs. Visnekaunīgākais ir tas, ka ASV atklāti izmanto musulmaņu reliģijas enerģiju savu ekonomisko

interesu sasniegšanai. Galvenokārt runa ir par naftas un gāzes resursu atņemšanu. Atklāti tas netiek teikts. Pasaules publikai tas tiek viltīgi skaidrots kā demokrātijas un cilvēktiesību ieviešana. Lai tiktu pie noskatītā laupījuma, ASV atbalsta ekstrēmistus, kaitējot islāmam, sējot naidu starp musulmaņiem, eiropiešiem un musulmaņiem. ASV atbalsta sunnītus (20% no pasaules musulmaņiem) un koķetē ar islāma fundamentālisma fanātiķiem, lai likvidētu arābu sociālismu Sīrijā un Irakā. Tur valdošā politiskā organizācija ir „Arābu socialistiskās atdzimšanas partija”.

ASV savtīgi mērķtiecīgā sadarbība ar islāmu sākās jau „aukstā kara” gados, ņemot vērā musulmaņu naidu pret ateistiem. Tāpēc savā laikā ASV izdevās veicināt antikomunismu Irānā, Turcijā, arābu Austrumos, iegūstot sabiedrotos cīņā pret komunistu ateistiem. Tātad faktiski pret PSRS ģeopolitiku un ietekmi musulmaņu zemēs.

ASV vaina ir saskatāma, izraisot Irānas un Irakas asiņaino karu 1980.-1987.gadā. ASV nodeva Irānas šahu. ASV speciāla operācija bija ievilināt PSRS karot Afganistānā, par ko atklāti lielās Z.Bzežinskis. Pēc 15 gadiem ASV izdevās krievus ievilināt karot Čečenijā, 1990.gadā Sadamu Huseinu ievilināja karot Kuveitā.

Neapšaubāmi ģeopolitiski un ideoloģiski visgrandiozākā operācija ir 11.septembris, „arābu pavasaris” no 2010. gada decembra, gāžot valsts vadītājus Tunisijā, Ēģiptē, Lībijā, Jemenā un izraisot tautas sacelšanos un nemierus Sīrijā, Bahreinā, Alžīrijā, Irakā, Jordānijā, Kuveitā, Sudānā, Marokā, Libānā, Mauritanijā, Rietumsahārā, Džibutijā, Saūda Arābijā, Omanā. Amerikāņu visjaunākās manipulācijas ar islāmu Krimas notikumos nevienam nav noslēpums.

Amerikāņu galveno interesi Eiropā precīzi raksturo pazīstamais franču finansu speciālists Žaks Atālī: „ASV nevēlās ne eiropisko federāciju, ne eiropisko konfederāciju, ne kontinentālo savienību. Viņu stabila interese ir panākt Eiropas Savienības integrēšanos Ziemeļamerikā kopējā ekonomiskajā, kultūras un politikas telpā”.

Eiropa tiek uzskatīta par ASV sabiedroto. Taču tā tas ir vienīgi politiskajā demagoģijā un Rietumu magnātu medijos. Reālajā dzīvē viss ir krietni savādāk. Amerikāņiem ir morāli specifisks ieskaits par sabiedrotajiem, ko nāktos ielāgot arī mūsu ASV faniem.

ASV ir pārņēmusi britu politiskās metodoloģijas tradīcijas. Respektīvi, amerikāņi tāpat kā briti neļauj saviem sabiedrotajiem pārāk nostiprināties politiski, ekonomiski, militāri, garīgajā kultūrā. Tā ir hegmona dzelzainā loģika. Hegmonu neviens nedrīkst apsteigt un tuvojies tā varenībai. Tāpēc viss ir ļoti vienkārši: Eiropa nevienā jomā nedrīkst būt spēcīgāka kā ASV. Lai to panāktu, noder arī manipulācijas ar musulmaņiem.

Taču, protams, amerikāņu valdošā elite baidās no Eiropas. Elite ļoti labi saprot, ka Eiropa ir kolosāls konkurents. Teorētiski pat neapsteidzams konkurents. Eiropas iedzīvotāju skaits ir gandrīz trīs reizes lielāks nekā ASV. Ja ASV dzīvo 317 miljoni cilvēku, tad Eiropā kopā ar Krieviju dzīvo 870 miljoni cilvēku. Eiropā dzīvo augsti izglītoti cilvēki. Viņi ir lepni par savu seno un garīgi bagāto vēsturi, mākslu, zinātni, filosofiju. Taču par laimi, viņi ir nolaidušies līdz pasionārajam pagrimumam, kas visšķēbīgāk skar eiropiešu politisko eliti. Tāpēc ASV šķelmīgi izdodās kavēt Eiropas attīstību un kontrolēt visus procesus, galu galā neļaujot Eiropai apsteigt ASV un dzīvot patstāvīgi.

Amerikāņu manipulācijās ar islāmu ir viens interesants moments. Amerikāņi ir daudz iemācījušies no britu polittehnoloģijām. Taču amerikāņi var bezbailīgi ignorēt britu politiskās gudrības komunikācijā ar islāmu. Britu politikas klasikā ietilpst princips nekad nestrīdēties ar islāmu. Tāds princips acīmredzot ir radies tāpēc, ka Lielbritānijā dzīvo liels skaits musulmaņu (pašlaik 2,7 miljoni – 4,8%). Par musulmaņu „uzvedību” Lielbritānijā uzskatāmi liecina sprādzieni Londonā 2005.gadā un citi drūmi notikumi. Britu politiķiem nav izdevīgi strīdēties ar islāmu. Izdevīgi ir klusu vienoties ar islāma līderiem par noteiktu dzīves kārtību, kuru respektēs gan valdība, gan musulmaņi.

Amerikāņu politiķi nepraktizē tādu pieeju. Viņi droši strīdās ar islāmu, izmantojot tā idejiski raibo un pretrunīgo daudzveidību. ASV arī dzīvo musulmaņi (7-9 miljoni). Tomēr amerikāņu sabiedrībā pret islāmu izturās daudz savādāk nekā eiropiešu sabiedrībā.

ASV ir vismaz divi apstākļi, kuri amerikāņu politiķiem atļauj ārzemēs strīdēties ar islāmu un citu valstu musulmaņu aprindās provocēt savstarpējo neuzticību un naidu, visādā veidā atbalstīt musulmaņu ekstrēmistus un viņus izmantot visdažādākajās slepenajās operācijās.

Pirmais apstāklis ir saistīts ar amerikāņu reliģisko ticīgumu. Amerikāņi ir dievticīga nācija. 90% iedzīvotāji sevi uzskata par ticīgajiem. Tāpēc amerikāņi pret katru ticību un tajā skaitā islāmu izturas ļoti iecietīgi. Amerikāņus nekaitina mošejas, parandžas, hidžabas. Arī pēc 11.septembra nekaitina. Ja šajā jomā kaut kas kaitina amerikāņus, tad tā ir eiropiešu islāma fobija. Amerikāņi neatbalsta eiropiešu neiecietīgo izturēšanos pret islāmu.

Amerikāņi nesaprot un neatzīst reliģisko neiecietību. To zina musulmaņi, tāpēc viņi ASV jūtas nesalīdzināmi komfortablāk nekā Eiropā. Savukārt amerikāņu valdībai nav tik daudz jābaidās no pašmāju musulmaņu solidaritātes ar Eiropas un citu teritoriju musulmaņiem, protestējot pret Baltā nama netīrajām starptautiskajām manipulācijām ar islāmu.

Tiek uzskatīts, ka t.s. vidusmēra amerikānis vispār nemīl interesēties par citu cilvēku dzīvi. Vidusmēra amerikānim nepatīk iejaukties citu cilvēku ticības jautājumos. Viņam ļoti nepatīk, ja kāds iejaucās viņa dzīvē un traucē viņam dzīvot mierīgi un klusi. Ne velti vidusmēra amerikāni dēvē par kluso cilvēku, kuram dzīvē ir svarīgas trīs lietas: 1) Dievs, 2) atļauja nēsāt ieroci, 3) naidis pret homoseksuālismu kā sodomiju.

Eiropa ir ateistu paradīze. Eiropā baznīcu nekad neapmeklē 50-60% iedzīvotāji (ASV – 8%). Eiropieši lepojas, ka viņu valsts prezidents ir ateists. ASV prezidents nevar būt ateists. Eiropiešu reliģiskās tolerances līmenis būtiski atšķiras no amerikāņu reliģiskās tolerances līmeņa.

Otrais apstāklis attiecas uz musulmaņu cilvēcisko kapitālu un lielā mērā attaisno eiropiešu islāma fobiju. Uz ASV migrē galvenokārt inteligenti, izglītoti un strādīgi musulmaņi, kuri tiecās gūt dzīves panākumus studijās, darbā. Viņu enerģija ir koncentrēta mācībām, karjerai. Viņu apziņā neeksistē mērķis amerikāņu dzīves stilu un amerikāņu likumus pārveidot atbilstoši musulmaņu dzīves stilam un šariata normām.

Eiropas musulmaņu apziņā eksistē velme pieskaņot valsts likumus viņu konkrētajām vajadzībām. Eiropas musulmaņi ar katru gadu kļūst prasīgāki un nepiekāpīgāki. Viņi redz vietējo politiķu vājumu un glēvumu, kad, iztopot musulmaņu migrantiem, tiek ciniski noraidīti pašmāju iedzīvotāju iebildumi un protesti.

Pret samiernieciskajām tendencēm vēršas labējie politiskie spēki. Viņu izcilie panākumi Eiropas Parlamenta vēlēšanās iezīmē jauna posma sākumu „*Eurabia*” problemātikas risināšanā. Tāds ir daudzu speciālistu viedoklis. Cerēsim, ka viņi nekļūdās.

Viņi nebūs kļūdījušies, ja eiropieši sāks pievērst vajadzīgo uzmanību paši savai dzīvei, bet ne tikai musulmaņu dzīvei. Pirmkārt un galvenokārt tas attiecas uz bērnu dzemdēšanu. Demogrāfiskais faktors noteikti būs pats galvenais faktors Eiropas nākotnē tāpat kā tas bija pats galvenais faktors Eiropas pagātnē un ir pats galvenais faktors Eiropas tagadnē. Ja eiropiešiem būs bērni, tad viss pārējais (dzīves jēgas zudums, patērēšanas kaislības, morālā un intelektuālā degradācija) pakāpeniski vai pat samērā strauji atrisināsies pats no sevis. Bez bērniem nevar būt ticība nākotnei, bez ticības nākotnei nevar būt cilvēciskās pasionaritātes kāpums.

Ja būs eiropiešu pasionaritātes kāpums, tad arī uz Eiropu migrēs inteligenti, izglītoti un strādīgi musulmaņi. Viņu devums kultūrā nevienam nedarīs kaunu. Kā zināms, amerikāņu kultūra balstās uz inteliģentu, izglītotu un strādīgu cilvēku importu no visas pasaules.

Bet pats galvenais ir, lūk, kas. Uz migrāciju konsekvēnti atsaucās viena skaista un sena kulturoloģiskā likumsakarība. No vājas un atpalikušas zemes vienmēr aizbrauc labākie cilvēki. Turklāt vājā un atpalikušā zemē vienmēr ieceļo ne paši labākie cilvēki.

Šajā likumsakarībā viss ir saprotams. Katrs dodas pie savējiem. Vājā un atpalikušā zemē iniciatīva pieder ne visai gudriem un centīgiem cilvēkiem jeb, kā latvieši saka, tautas atkritumiem. Tāpēc vājā un atpalikušā zemē gudriem un centīgiem cilvēkiem nav vietas, un viņi pārceļas pie gudriem un centīgiem cilvēkiem citās zemēs, kur viņiem parasti vienmēr atrodas vieta. Savukārt ne visai gudri un ne visai centīgi cilvēki neiederās augsti attīstītās zemēs. Tāpēc arī viņi dodas pie savējiem uz panīkušajām zemēm.